

Ročník 28

Číslo 1

27. 11. 2022

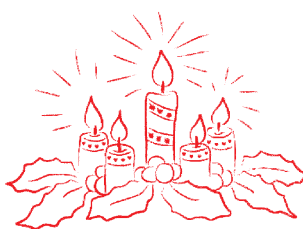
**V našem životě stále prožíváme dobu očekávání,
přípravy, dobu příchodu - advent.
Jsme lidem, který putuje v temnotách.
Nenávist, zášť, chudoba, nespravedlnost,
násilí a nemoci ohrožují život a pokoj na této zemi.
Každý z nás nějak zažívá nepokoj, uspěchanost nebo opuštěnost,
všednost a nudu jako svůj trpký osud.
Proto s touhou očekáváme definitivní příchod
našeho Zachránce - Ježíše Krista.**

Draží přátelé,

v běhu času jsme dorazili na práh adventu. Pro mnohé je toto období naplněno patřičnou dávkou romantiky, která směřuje k nejradostnějším svátkům v roce, a to jsou Vánoce. Když však chceme něco slavit a slavit to naplno, je důležité se na to připravit. Známe to absolutně přesně z modelů vnějších oslav. Běžně se chystáme na různé události života, a aby to proběhlo všechno hladce a měli jsme z toho zážitek, tak tomu věnujeme čas, energii a veškeré úsilí. Přesně tyto prvky by měla obsahovat naše adventní příprava. Když si na začátku uvědomíme, že advent je nejkratším liturgickým obdobím, tak toho času právě nemáme nazbyt. Proto hned od první neděle je každý z nás zván využít těchto několik dnů pro sebe a svůj duchovní růst. Jistě je toto období naplněno vnější přípravou na Vánoce, která nás někdy pohlcuje a člověk je z ní vyčerpán. Jednou jsem také něco chystal, nějak jsem to časově nestíhal a byl jsem z toho dost špatný, že mi to nevyšlo a docela jsem si stěžoval, že to nebude ono a já to nestíhal a bude mi to chybět a podobně. Dostal jsem záhy i odpověď, že Ježíš se přece narodil, i když já nemám všechno tak, jak jsem si to naplánoval. Nebuďme otroky svých plánů a následně neúspěchů, vždyť tu jde o mnohem důležitější věci, a hlavně pocity.

Možná by někdo chtěl nějaký recept na to, jak má taková příprava vypadat a co máme vlastně dělat. Rád bych nabídl

univerzální recept, ale ten neexistuje. Pro každého je důležité něco jiného, co ho může udělat šťastným. Podstatné je se rozhodnout, že já chci udělat něco pro sebe a své blízké. Totiž toto období by mělo stmelovat a sblížovat, a proto i jakákoliv příprava by měla být prožívána ve společenství. V dnešní době je tolik možností, cest a materiálu, že si každý může vybrat podle své chuti a vlastně to, co ho baví. Nesmíme samozřejmě zapomenout na specifikum adventních bohoslužeb a zvláště rorátních mší. Je to možná náročné vstát brzy ráno, ale k tomuto období to právě patří a je to úžasná symbolika světla a tmy. Zvláště vás prosím, abyste k tomu vedli děti. Po temném období covidu bude znovu možnost snídaně na faře, a tudíž prožít kousek takového společenství a radosti. Tento rok je poznamenán

stíženou ekonomickou situací. Proto i po materiální stránce budou Vánoce skromnější. Proto je důležité, aby v adventu vynikla podstata toho, že Bůh k nám přichází a hlavně, aby se dotkl srdci mnohých. Nabízí se nám možnost oslovit i ty, o kterých víme, že hledají. Toto období k tomu přímo vybízí, protože lidé se ptají a jsou víc otevření Pravdě. Jsem přesvědčený, že prožijeme krásné dny a pocítíme hodně radosti, vždyť toto je nejradostnější čas a příprava. Dejme šanci Bohu, aby nás vedl a prozářil každou skulinku našeho bytí.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Pastýřský list pro 1. neděli adventní 2022

Draží bratři a sestry, vstupujeme do doby adventní, na niž se mnozí z nás těší. Vesměs pozitivní vnímání tohoto období letos narušuje válka na Ukrajině a s ní spojený nárůst cen za energie a obecně ekonomická nejistota či stále přítomný covid, tedy skutečnosti, které někdy až bolestně zasahují do našich životů. S touhou a nadějí očekáváme zprávy o tom, že se situace začíná měnit k lepšímu, ale prognózy dalšího vývoje nejsou příliš optimistické. A tak nezaškodí položit si otázku: Co mohu spolu se svými nejbližšími dělat, abych jen nečekal a nespolehal se na to, že to za mě někdo vyřeší?

Nejen křesťané, ale všichni lidé touží po větší míře jistoty. A tu nám nabízí Bůh. Zaposlouchejme se do slov proroka Izaiáše v úryvku dnešního 1. čtení: „Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky.“ Kolik věcí se za poslední roky ve světě změnilo, jak snadno vzalo za své naše přesvědčení, že přinejmenším některé z nich mají pevnou, trvalou hodnotu? Hospodinova hora je to, co nabízí Bůh člověku - oporu, svou blízkost, vnitřní světlo, lásku a naději. A ta se nezměnila, ani se nestala pro nás nedostupnou. Napodobme počínání národů a kmenů z Izaiášova vidění a s odhodláním zvolíme: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!“ Možná jsme některé Hospodinovy cesty opustili a putovali po svých stezkách. Inu, stalo se. Ale je povzbuzující vědět, že se máme ke komu vrátit a kudy jít.

Apoštol Pavel nás v dnešním úryvku z listu Římanům vybízí: „Víte, jaký je (nyní) čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku.“ Nám lidem se stává, že při něčem usneme, na něco zapomeneme, cosi důležitého se vytratí z naší mysli. Ale začíná advent, doba, kdy se dá mnohé udělat a změnit.

Zamyšlení o adventu

Z mladších let si každý z nás pamatuje okřídlenou větu ze všech pohádek: „Zazvonil zvonec a pohádky je konec.“ Je konec pěkné nálady, je konec situace, která nás vtáhne do děje, která byla příjemná a zároveň také klidnou přípravou na noc.

Dnes také používáme zvon, dokonce i v kostele, ale ne na konci, ale na začátku. Zvon dává znamení, že „něco“ začíná. Je to zároveň výzva k větší soustředěnosti. Jinými slovy to lze chápat: Konec všemu, co nebylo správné, začínáme prožívat přítomnost Kristovu, která nás, pokud dovolíme, chce přetvořit a dodat odvahu do dalšího života. I samotný úkon kajcnosti nám to jasně ukazuje. Na nový začátek je potřeba se připravit a odstranit vše, co je staré a nedokonalé, co by bránilo a „zabíralo“ místo novému růstu a vůbec přijetí nových milostí. Znamená to tedy, že není, v jistém smyslu, konec v životě, v kterém žijeme a v kterém usilujeme o svatost, ale pouze nový začátek, naděje a šance.

V našem životě jsou věci, které končí, ale vždy něco nového vzniká, následuje. Často to bývá v určitém vztahu, který je navzájem podmíněný. Končí – začínají: liturgický rok – advent; advent – Vánoce; rok – nový rok; půst – Velikonoce; škola – prázdniny; noc – den; život – smrt!?!?

A zde vidíme, z našeho pohledu, že není něco v pořádku. Smrt je pokračování konce, ale není KONEC sám. Je zde „změna programu“, kterou sám Tvůrce z lásky nabízí člověku jako ten největší dar, v který může člověk věřit během celého svého pozemského života. Sám Bůh je bez konce a také chce, aby člověk bez konce přebýval v jeho blízkosti. A protože to není maličkost, žít v Boží blízkosti, dává nám čas zde na zemi, abychom se osvědčili v konání dobra, a tak se učili žít s „Dobrem“.

Když se nám to již trochu daří, vidíme i první plody: na konci každého dne svěřuji svůj život Pánu s vděčností a vírou v Boží milosrdenství. Je to konec dne, ale uléhám s vírou, že to, co jsem vykonal, prožil a započal, v tom mohu pokračovat další den, který z Boží lásky chci vděčně přijímat. Je to tedy stále upevnování víry v to, že „následuje pokračování“. I v situaci, kdy se mi zdá, že ten problém je neřešitelný, vždy z Božího pohledu má pokračování, třeba i z té nejhlubší propasti, do které jsem vlastní vinou spadl. A to

Z řady možných výkladů slova advent je mi nejbližší tvrzení, že pochází z latinského slovesa advenio, tedy přicházím: to Pán Ježíš přichází a chce vstoupit do mého srdce, do mého života, rodiny, práce a starostí. Proto chci vystoupat na Hospodinovu horu a vejít do jeho domu, proto se chci probrat ze spánku, do něhož jsem upadl.

Hledáme-li vzor hodný následování, pak opravdu dobrý příklad nám poskytuje životní odkaz Božího služebníka Antonína Cyrila Stojana, od jehož smrti uplyne v příštím roce 100 let. Byl bych rád, bratři a sestry, kdybychom se vrátili k jeho dílu, které si budeme v nadcházejících měsících připomínat jak na Velehradě, kde je v královské kapli baziliky pohřben, tak na Svatém Hostýně a jiných místech spjatých s jeho životem. Veden Božím Duchem dokázal vhodně reagovat na nedostatky své doby a na bolesti svých bratří a sester. Například jeho zásluhy o pořádání Unionistických sjezdů Slovanů nás mohou inspirovat k úsilí o sjednocování lidí, neboť rozporů a rozdělování je v dnešní společnosti více než dost. Z vynikajících ctností tohoto Božího služebníka můžeme vyzdvihnout lásku, s níž budoval vztahy, a osobní zájem, který mnohým projevoval oslovením či dopisem, a na jehož základě získal pojmenování »tatiček«. Také naše osobní vztahy často potřebují posílit, oživit opravdovou láskou a srdečným zájmem o druhého. Možná právě snaha přispět k jednotě a dobrým vztahům kolem sebe bude tím správným předsevzetím pro nadcházející adventní dobu.

K pokojnému prožití adventu Vám všem žehná

+Josef Nuzík, administrátor diecéze

je konkrétní příprava a důkaz víry ve věčný život. A ten je bez konce!

Velice výstižně to vyjadřuje kruh, který někdy vytváříme v kostele při pozdravení pokoje: vytváříme jednotu bez konce a v centru nás je sám Kristus. Na věčnosti též budeme, jak ve víře očekáváme, bez konce v Boží blízkosti.

Učit se konečnosti je někdy prospěchářské a projevem nezájmu, slabé víry. Učit se „bezkončnosti“ = VĚČNOSTI je pro celý život náročné, ale vyplatí se to, neboť: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2, 9). Doba, která nás čeká, je konkrétním pozváním nejen do Betléma, ale i do NEBE!

www.pastorace.cz

Adventní modlitba

Dobry Bože, v čase adventu očekáváme příchod tvého Syna. Očekáváme toužebně každým okamžikem, že zaklepe na dveře našeho srdce a že je otevře své lásce. Očekáváme také jeho příchod na konci časů, kdy se všechno naplní jeho spásou. Očekáváme přicházejícího, a přece víme, že už je tu s námi. Prosíme tě, aby k nám Ježíš přišel tak, abychom skutečně došli k sobě samým. Často totiž nebýváme u sebe doma a v myšlenkách se touláme někde docela jinde. Dej, ať je pro nás tento adventní čas dobou požehnání, ve které se vrátíme do vlastního nitra a začneme prožívat přítomný okamžik. Dej, ať nám čekání na tvého Syna otevře doširoka srdce, aby mohl skutečně vstoupit a přebývat v něm. Ať se nás dotkne touha po spáse, jež k nám přišla ve tvém Synu a stále k nám touží přicházet. V tento adventní čas proměň naše závislosti, které nás pořád ještě drží v zajetí, v hlubokou touhu. Daruj nám jistotu, že v touze po příchodu tvého Syna je on sám již přítomen mezi námi a že plní naše srdce svou láskou.

Anselm Grün *Moje modlitební knížka*

V adventu vzhlížíme ke Světlu, které je mocnější, než všechna temnota. Proto na adventním věnci postupně zapalujeme svíce. Světla na věnci od neděle k neděli přibývá.

Toto světlo je symbolem, které obrací naši pozornost ke Světlu, které každému člověku daroval Bůh.

Začíná advent: Připravte cestu Pánu

Vrcholí podzim, světla je málo, dny jsou povětšinou mlhavé a temné a pomalu se vkrádá zima. Těšíme se na dny, kdy se znovu rozjasní, kdy do této temnoty znovu zazáří světlo. Advent nám připomíná generace, které očekávaly příchod Mesiáše, také mnohdy propadaly beznaději a nedoufaly, že uvidí zazářit světlo naděje. Také v dnešních dnech mnozí propadají beznaději, ať už je to válka na Ukrajině, zdražování a různé obavy a strachy, které naopak zneužívají různí populisté, a také různé dezinformace a různá falešná zjevení a mnozí tomu věří. Pro nás křesťany by tento čas temnoty, čas adventního čekání, měl být dobou ztišení, dobou naslouchání Božímu slovu. Naslouchat Božímu slovu není tak snadné, zvláště když se na nás hrnou informace ze všech stran. Jsme přehlčeni obrazy, barvami a světly různých sdělení. V obchodech a v reklamách už se mluví o Vánocích a mnozí jezdí po adventních trzích, aby si užili té adventní atmosféry, kde už hlasitě zní vánoční koledy. Možná máme pocit, že se advent propadá do chaosu kombinovaného se zábavou „vánočních“ trhů, ale právě i do nich přichází Betlémské dítě. Přichází do nich právě kvůli nim, aby je tak jako vše ostatní lidské, kromě hříchu, přijalo za vlastní.

O první neděli adventní nás Boží slovo v prvním čtení vybízí k návratu k Bohu, druhé čtení nás probouzí ze spánku a evangelium nás vybízí k bdělosti: „*Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete*“ (Mt 24,42.44). Být bdělí a očekávat Pána, připravit svá srdce. Někdy nás tíha naší lidské slabosti dokáže přitlačit k zemi, že nejsme schopni se pozvednout. Neprofadejme strachu a panice, naopak modlitba, vděčnost a radost jsou tři postoje, které jsou naší silou. Vyznání slabosti chápe evangelium jako sílu. Nespoléhat na svoji sílu, ale být si vědomi svých slabostí, s důvěrou prosíme o pomoc Pána. Tak jak píše apoštol Pavel v Listu Efezským 6,10; „*A tak, bratři, svou sílu hleďte v Pána, v jeho veliké moci.*“ Ježíš nás vybízí k bdělosti, probuzení a plně vědomému životu, který je nejlepší podmínkou k přijímání toho, co přichází.

Advent má být časem ztišení a naslouchání, potřebujeme klidný prostor, vnější i vnitřní ztišení, dejme tedy Božímu slovu šanci. Ono v našem nitru promluví, i když budeme mít pocit, že se nic neděje, že nás nic nenapadá, že jsme z toho všeho prázdní a unavení. Učme se vnímat Slovo. První čtení o druhé neděli adventní ukazuje na pravého Mesiáše, který přinese pravý pokoj, druhé nás vybízí, abychom čerpali naději z Božího slova a evangelium, abychom připravili cestu: „*Hlas volajícího na poušti. Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky.*“ Protože přichází někdo velký: „*Já vás křtím vodou k pokání, ale ten, který přijde za mnou je silnější než já – nejsem hoden ani toho, abych mu zouval obuv; on vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm*“ (Mt 3,3.11). Nám v adventu připadá úkol Jana Křtitele – připravit stezky Pánu. Naším úkolem a povoláním je hledat nové cesty, které máme pro Pána připravit. Život každého z nás je protkán bezpočtem různých setkání, bez nichž by život nebyl životem, ale živením. Setkání jsou mosty mezi námi lidmi, kdy mnohým vděčíme v životě za mnohé. Některá setkání nám hodně darují, jiná nás o vše připravují, ale všechna setkání jsou životem, který člověka posiluje a utváří jeho velikost i bolest. Jsou setkání, která zapadnou v zapomnění hned po svém konci a nijak hlouběji nás nezasáhnou. Jsou ale setkání, která náš život hluboce zasáhnou a mnohdy změni naše lidské smýšlení a jednání. Lidé mnohdy nevidí maličkosti, které se denně dějí kolem nás. Jako bychom zapomněli vidět ty maličkosti kolem nás, z nichž se může člověk radovat a skrze ně darovat druhým chvíle radosti. Prožívání přítomnosti jakoby se vytratilo z našeho života. Stále někam spěcháme, stále vyhlížíme nové věci; stále tíhneme k novým výkonům a nevidíme, jak nám tyto chvíle ubírají vnitřní radost a pokoj, a to i v duchovním životě. Přestáváme naslouchat jeden

druhému. Tím přestáváme vidět jeho vnitřní bohatství i moudrost, které Bůh vkládá do každého z nás.

Swíce, kterou zapalujeme o třetí neděli adventní, nese název „radost“. Třetí neděli adventní zvané „radostná“ nás liturgie vybízí k radosti, ale také upozorňuje, že život obsahuje také chvíle pochybnosti, kdy je zatěžko věřit. Obojí – radost i pochybnost – jsou zkušenosti, které k našemu životu patří. Proti výslovné pobídce proroka Izajáše k radosti: „*Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvete poušť*“ (Iz 35,1), stojí v evangeliu pochybnost Jana Křtitele: „*Jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?*“ (Mt 11,3). Prorok muž Boží však vidí dál, skutečně vidí zemi, jejíž obyvatelé se obrátí k Hospodinu, se promění v zahradu, protože Duch Svatý dává pocítit jeho srdci moc jeho příslibu a zvěstuje mu spásu: „*Vzmužte se, nebojte se! Hle, váš Bůh přijde vás spasit. Tehdy se otevrou oči slepých a otevrou se uši hluchých. Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat*“ (Iz 35,4-6a). To je to, co se uskutečňuje Ježíšem: „*Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očisťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst*“ (Mt 11,5). Jan Křtitel musel očistit svoji víru. Říká, že nestačí věřit v Boha, ale je nezbytné denně očisťovat svoji víru. Jako Jan jsme povoláni rozpoznávat tvář, kterou na sebe vzal Bůh v Ježíši Kristu, pokornou a slitovnou. Jakub nás vybízí k trpělivosti a posílení srdce, protože Pán je blízko. Advent je časem milosti. Tato radost se projevuje velkým pochopením druhého člověka; velkým uměním naslouchat druhému. On mi nabízí důvěru a ta se projevuje nadějí, kdy člověk s upřímností očekává prožívání druhého a souznění duší. Začneme-li takto prožívat své lidství obohacené křesťanstvím, najednou zjistíme, jak moudří a vnitřně bohatí lidé kolem nás žijí. Najednou poznáváme i své životní poslání a jak je člověk obdarován druhým, ve kterém přebývá Bůh, může se sám stát darem pro člověka ze sousedství nebo své rodiny. Budeme-li takto vnímat sebe i druhé lidi, Boha, který člověka chrání a doprovází, zažijeme souznění mezi Bohem a člověkem, stejně jako mezi lidmi navzájem.

Čtvrtá neděle adventní nám připomíná, že dávná proroctví se naplňují, že Bůh je věrný svým příslibům. *Anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, tj. přeloženo „Bůh s námi“ (Mt 1,20-23). V Ježíši se naplňují dávná proroctví a my všichni jsme povoláni, abychom o něm svědčili. Lidé hledají Mesiáše, který vyřeší jejich problémy, zbaví je všech strachů. Kolik mocichtivých politiků se do této role rádo pasuje a s jakým nadšením je davy oslavují. Touha po Mesiáši zesiluje vždy, když se společnost ocitá v ohrožení. Lidé vnímají hrozící nebezpečí a neumí si s ním sami poradit. Teprve když jim někdo slíbí, že je z toho dostane, mohou si v klidu vydechnout. V té chvíli si neuvědomují, že onen „zachránce“ toho ví o problému stejně málo, jako oni sami a že jeho cílem není nic jiného, než nad nimi získat moc. Jan Křtitel věděl, že aby se člověk zbavil svého strachu, musí začít sám u sebe – proto vyzýval k pokání. Věděl, že Mesiáš není ten, kdo vládne, ale ten, kdo se obětuje – proto ukázal na Ježíše. Není pod nebem jiného Záchrance a Spasitele než Ježíš. Musíme pochopit, že Mesiáš není ten, kdo přetváří pozemské struktury, ale ten, kdo přetváří lidská srdce. Uvěřit, že Ježíš může změnit i naše srdce, i náš život a o tom vydávat svědectví.*

Ludmila D.

Věvec byl vždy symbolem vítězství, královské důstojnosti.

I v Písmu svatém se mluví o věncích jako o projevu úcty, radosti a vítězství.

Toto vše je od Boha nabídnuto všem lidem. Každému, kdo věrně a s láskou vyhlíží příchod Páně, bude předán věnec spravedlnosti, vítězný věnec života.

NAUČ SVÉ DĚTI, JAK SE MODLIT

Je to zapotřebí. Uč děti stejně, jako kdyby se jednalo o mateřský jazyk. Vzpomínám si, jak jsme v naší rodině všichni večer seděli u večeře, namačkáni kolem stolu, v tichu, jak to otec vyžadoval. Nepřicházelo v úvahu v tu dobu promluvit. Jídlo bylo posvátné. Pak jsme se smáli a klábosili, když se mylo nádobí. Nato přišla chvíle modlitby. Krásná chvíle! Děvčata klečela vedle maminky a kluci vedle otce. Někdy nás popadl bláznivý smích! V posteli... To jsme ho pak schovávali pod přikrývku...

Začni děti už hodně od malička zvykat na jazyk modlitby. Ze všech dnů v týdnu se k modlitbě v rodině hodí nejlíp neděle, den rozjímání. Přestává spěch, zácpy na silnici, hluk, překotné hemžení. Je to den, kdy můžeme děkovat, den, kdy odpočíváme. Znovu ti říkám, je zapotřebí všechno nechat být. Moje maminka v neděli opečovávala své růže; otec něco kutil pro radost.

Řekni dětem: "Pojďte, věnujeme trochu času Pánu Bohu. Dopoledne chodíme na mši a teď se společně pomodlíme!" To funguje jako odstředivá síla na celý týden.

Jak privilegované chvíle zameškáte, pokud si takhle neuspořádáte neděli! Když budeš prožívat neděli opravdově, tvá rodina dostane dar Ducha Svatého. A tak nech ten zatracený mobil, tu stupidní televizi a řekni dětem: "Pojďte se společně pobavit! Pomodlíme se! Budeme zpívat!" Věř, že nikdy na ty neděle, kdy jste

se společně spojovali s Pánem, nezapomenou. Tyhle neocenitelné dny budou děti později samy opakovat.

Znal jsem jednu holčičku, osmiletou Dianu, a ta mi jednu dobu často telefonovala: "Guy, budeme se modlit Otčenáš, říkej ho se mnou!" A tak jsem se s ní modlil na dálku, někdy i během sezení s kluky. Je to nádherná vzpomínka. Ani si neumíme představit, jak mimořádnou moc má modlitba dětí.

Ve Fauconu sloužím mši na obyčejném dřevěném špalku, obklopují mě moji mladí, a nemusejí to být nezbytně všechno křesťané. Účastní se mše, ale při přijímání nedostávají Tělo Páně, protože nevěří v Krista. Dělán to tak, že mám připravený kus chleba pro eucharistii a další kus chleba přátelství. Nejdřív se dohadují, kdo zapálí dvě svíčky, a pak zase, kdo bude číst text. Leo překotně čte: "Tehdy přišli k Ježíšovi z Jeruzaléma farizeové a zahradníci." "Ne, Leo, zákoníci." Potom se zamýšlíme nad textem evangelia. Vybírám pasáže ze života, které jim jsou blízké.

Říká se, že některé maminky někdy zpozorovaly, že jejich dítě mluví s někým neviditelným. Dítě na dotaz, ke komu se obrací, odpovídalo: "Mluvím s mým andělem." Děti mají tu nevinnost nezbytnou k tomu, aby ho viděly, tu nevinnost, kterou jsme my ztratili.

Guy Gilbert Srdcem k srdci

CHVÁLA ALKOHOLU

Kdyby byl Kristus podle křesťanových představ, neproměnil by vodu ve víno, ale v rybízovou šťávu, nebo by na té svatbě v Káně vůbec nebyl – to se nesluší; modlil by se, postil by se, někoho by léčil, někde tvrdě pracoval, ale taková nestřídmá zábava to ne, to se nemá.

Jenže co dělat, když Janovo evangelium svědčí o tom, že Pán na té svatbě byl, vodu ve víno tam proměnil a nejspíš také požil? Nebyl to lehký hřích?

A co hůř, ona taková svatební hostina na Blízkém východě není elegantní oběd pro pár nejbližších příbuzných a přísně vybraných hostů: polkneme panenku a pyré, s uzarděním dílek dortu, obrátíme do sebe espresso a po chvíli trsání můžeme jít domů. Kdepak, hostina na Blízkém východě trvala u chudých dva dny. A u nechudých třeba sedm. Slavilo se dlouze a slavilo se bujaře a Kristus byl při tom a účastníky té žranice, té pitky nepokáral, a dokonce jim přidal pár set litrů vína ve chvíli, kdy už oslava musela být v plném proudu vzhledem k tomu, že prvních pár set litrů došlo.

A pokud farizeové o Ježíšovi rozhlašovali, jaký je žrout a pijan, pak Pán už tehdy v Káně u kádí plných vína nejspíš jen tak nestál s blahosklonným pohledem a neřikal: "Jen si, hříšní lidé, dejte. Já vám tu slabost toleruji, sám se však budu, pokud dovolíte, postit." Spasitel měl mnohem pravděpodobněji pohár vína v ruce a zvesela se bavil s hosty. Ale není snad alkohol pohromou a jařmem duše? Nezatemňuje snad rozum? Nekřiví snad charakter?

KDYŽ DĚTI "VYPNE" TELEVIZE

Nedávno jsem otevřel noviny a opravdu jsem se vyděsil. Byly tam fotografie. Fotografie dětí dívajících se na televizi. Hrůzostrašné obrázky. Tyto děti seděly jako zkoprnělé před blikající bedýnkou a nevnímaly svět kolem sebe. Jejich tváře byly prázdňé a bez výrazu. Vypadaly zaujatě, ale zároveň působily tupě a duchem nepřítomně, jako by se v nich "vypnul" rozum, pocity a vůbec všechno, co k těmto lidičkám patří. Děti tráví před televizí tisíce hodin. Takové "vypnuté" děti samozřejmě nechávají člověka na pokoji a já věřím, že rodiče někdy klid opravdu potřebují. Přesto si však kladu otázku, co se přitom v duších těch dětí odehrává. Ty fotky dětských tváří vydaných napospas obrazovce nesvědčí o ničem dobrém.

A teď zase úplně jiný zážitek. Stojím v řadě na jednom německém letišti. Čekám na odbavení do Maroka. Tentokrát to není běžná fronta lidí tvořená turisty a obchodníky. Spíše jsem obklopen marockými rodinami a kolem mě se batolí chlápci a děvčata, z nichž

přímo číší radost z pohybu a ze hry. Je požitek je pozorovat. Jejich křik mě neruší, ten k dětem patří, a já už si představuji, jak to bude vypadat v letadle.

Kladu sám sobě otázku, kde si osvojily tuto radost ze života a nenucenost. Tyto děti nevypadají, že by celé hodiny seděly před televizí. A jejich rodiče nevypadají na to, že by své děti odkládali do různých zařízení pro děti, jen aby mohli chodit do práce. Přesto má každá rodina tři nebo čtyři děti. Proč to ti marockí rodiče dělají? Že by z lásky k životu? Nebo pro to, že jsou šťastni, když mohou dávat lásku?

Tak jako ty marocké děti musely vypadat i ony děti, které jejich matky přinášely k Ježíši. Učedníci je chtěli zahnat pryč, ale Ježíš řekl: "Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně, neboť takovým patří království nebeské" (Mt 19, 14). Při pohledu na děti, jako byly ty marocké, člověk hned chápe, co tím měl Ježíš na mysli. Ale co při pohledu na "televizní děti" na fotografiích v novinách...?

Bible říká, že je třeba čekat. Na co? „Až přijde Pán“ (1 Kor 1, 7). O Vánocích si připomínáme první Ježíšův příchod v určitém dějinném okamžiku. On přijde pak i na konci časů. Ale hlavně přichází každý den navštívit každou ženu a každého muže. Náš Bůh je „Bohem – který – přichází“. Přichází ustavičně. On naše očekávání nezklame. Možná nás nechá čekat chvíli ve tmě, aby dal uzrát naší naději, ale nikdy nezklame. Pán stále přichází, je vždycky s námi. Někdy se nedá vidět, ale vždycky přichází.

Být bohatí tím, co máme?

Jako malý princ

Být bohatý tím, co máme, nebo být bohatý tím, co vlastníme? Vypadá, že je snadné vyřešit otázku z pohledu vzdělaného dospělého a z filozofického pohledu, že: „To, co vlastníme, nás nakonec vlastní,“ nebo „Jedině vnitřní bohatství má cenu...“ až to nakonec uzavřeme: „Kdo se spokojí s málem, je bohatý vším...“

Slyšíme, učíme se, střídáme pěkné pojmy. Ale žijeme jimi, aplikujeme je na svůj život ve skutečnosti každý den? Ostatně, jsou myslitelné z pohledu lidské povahy? Nehodlám zde otevírat debatu, kterou už dlouho probírají myslitelé, filozofové, kazatelé a náboženství. Tady se počítá jen přiblížení k tomuto pojmu prostřednictvím malého prince. Tady se počítá jen způsob, jakým jsme jako děti poměřovali pojem bohatství.

Pamatujete si na svoje poklady? Na pytlík s kuličkami, který jste se pokoušeli zvětšit o přestávce ve škole? Pamatujete si na výměnu na školním dvoře, na hrací karty, které jste vyměňovali? Děti se rády obohacují a hromadí, ale je rozdíl v obsahu mezi nimi a námi dospělými: hromadí a sbírají jen bohatství, která jsou užitečná pro ně, nebo jim to z jejich pohledu tak připadá, ale nejsou užitečná pro druhé. Děti někdy mohou stejně jako dospělí žárlit na to, co vidí u svých kamarádů, a co samy nemají. Ale nakonec je většinou po zralé úvaze závist přejde. Kromě opakovaných rozmarů, ale to už je specifický případ, děti mají rády to, co mají, co milují, a většinou se s tím spokojí, protože si to bohatství vybraly, pěstovaly a nahromadily, protože chtěly, ne že by „musely“ vlastnit.

„Pro mé pokopy i pro mou květinu je užitečné, že je vlastním,“ opakuje malý princ. Tak to cítí, tak to prožívá. Proto se díky tomuto bohatství cítí šťastný, protože je pro něj z jeho pohledu užitečné.

Nebyli jste kdysi šťastní s tím, co jste měli? I když někdy toho

bylo málo? Často ano, protože toto bohatství bylo z vašeho pohledu dostatečné na to, aby vás učinilo šťastným. V tomto smyslu jsme byli bohatí, protože to, co patřilo mezi naše poklady, bylo užitečné pro náš šťastný život. Jako děti jsme byli bohatí tím, co jsme měli, protože jsme byli bohatí tím, co jsme měli rádi. K čemu by nám bylo neustále hromadit věci, které by nebyly užitečné pro naše štěstí, pro naši radost? Přesto kupodivu cesta, kterou jsme si následně vybrali, když jsme později začali hromadit věci, abychom „byli jako druzí“, abychom „neprozradili, že“, abychom „sledovali nové trendy!... Zkrátka všechno, co nám móda a společnost nařídila, že máme vlastnit, abychom byli jako druzí a přizpůsobili se měřítkům doby. Bohatství stejně pomíjí jako nepodstatné, když nic z toho neodpovídalo našim neupřímnějším přáním, našim malým pokladům, s nimiž jsme se jako děti mazlili pod polštářem.

A co kdyby... a co kdybychom vyprázdnili svoje skříně, na velký stůl vyskládali velkou hromadu toho, co vlastníme, co bychom si nechali? Upřímně? Kolik z těch předmětů by skutečně odpovídalo našemu štěstí? Kolik z nich by bylo užitečných pro naše potěšení?

Taková věc je snadná, když se stěhuje, což jsem zažil před pár měsíci, kdy jsem nakonec při odjezdu naplnil mnohem víc pytlů na odpadky než cestovních tašek. Není pochyb o tom, že když jako dítě hodnotíme svoje bohatství, necháme si jen to, co v té chvíli máme rádi, to je všechno.

Musíme jako malý princ posuzovat důvody, proč máme něco rádi? Důvody, proč si všechno necháme? Pokud naše bohatství neslouží našemu štěstí, stejně jako my někdy sloužíme tomu jejich, pak je v očích dítěte zbytečné.

„Být bohatý tím, co máme, znamená být bohatý tím, co máme rádi, abychom nakonec byli bohatí tím, co jsme.“

Stéphane Garnier Chovejte se jako malý princ

(Všichni dospělí byli nejdříve dětmi, ale málokdo se na to pamatuje)

Stres se sháněním dárků

Mnozí z nás jsou přesvědčeni, že advent je především shon a spěch. Chystáme a sháníme dárky pro příbuzné a přátele. Tíží nás to, trápí. Toužíme, aby byli ti obdarovávaní s dárky spokojeni, aby si nemysleli, že náš dárek je příliš levný, nebo vybíraný bez fantazie.

Zvyk o Vánocích se vzájemně obdarovávat je prastarý – a nepřestává mít smysl ani dnes. Bůh nás o Vánocích obdarovává sám sebou, sluší se tedy, abychom víru v tento jedinečný dar vyjádřili také ve vzájemném obdarování. Mnozí však časem začali považovat obdarování za něco existujícího nezávisle na Vánocích. Termín se sice ještě váže k Vánocům, ale s tajemstvím Vánoc už nemá nic společného. Právě v čase adventním bychom si měli uvědomit, že naše dárky budou odpovídat duchu Vánoc jedině tehdy, když druhým darujeme něco ze sebe samých. Svou lásku můžeme vyjádřit v jednom jediném dárku, možná i koupeném v obchodním domě, pokud do něj vložíme své vlastní úmysly, city k druhému, pokud jsme jej pro něho pečlivě vybrali.

Jako mnich nemám peníze. Proto dárky nekupuji. Snažím se vyjádřit svou náklonnost k lidem, kteří jsou pro mě důležití, v osobním dopise, pokouším se vcítit do jejich nitra. Přeji jim, aby v nich světlo Boží jedinečným způsobem osvětlovalo tento svět.

Podstatné je, aby náš vánoční dárek s sebou nesl toto poselství: „Jsi jedinečný takový, jaký jsi. Žij tak, aby ses podobal obrazu, který si o tobě utvořil Bůh.“

Po čem lidé touží

Připravovat se na Vánoce znamená také přemýšlet o dárcích. Toužíme, sníme o dárcích. Ke slovesu toužit bývá někdy připojován jako synonymum i výraz žíznit po něčem. Žíznivému dáváme napít a tak tišíme jeho žízeň.

Dnes nežízníme, neprahneme po tom dostávat jako dárky sladkosti, víno, šperky nebo domácí potřeby. Toho má každá z nás dostatek. Toužíme však – prahneme – po lásce, přichylnosti, po uznání. A tak i dnes většina z nás sní o dárku, který by byl projevem skutečné lásky. Když do dárku vložíme kus svého srdce, dospěje k obdarovanému a utiší jeho touhu.

Odríkat se dárků?

V mnoha rodinách se dnes shodují v názoru, že si žádné dárky nebudou dávat, protože už mají všeho dostatek. Na tom je určitě něco pravdy. Existuje však také odríkáni se dárků proto, že nemáme dostatek fantazie. Dávat někomu dárek je projevem lásky a skutečného vztahu. Jeden muž mě kdysi vypravoval, že na Vánoce dostává od své babičky pravidelně každý rok pletené ponožky. Považuje si jich, protože jsou darem z lásky. Ví, že na něj při pletení myslela a že se za něj také modlila. V adventním čase máme možnost přemýšlet o tom, jak a čím udělat svým blízkým radost. Nejdůležitější přitom je, že obdarovávaný prostřednictvím dárku naplňuje svou touhu po lásce.

Anselm Grün Vánoční rozjímání

Ježíš, jak praví Bible, stojí u dveří a klepe. Každý den. U dveří našeho srdce. Umíš naslouchat Pánu, který klepe, přichází tě dnes navštívit a klepe i na tvoje srdce neklidem, myšlenkou a inspirací? Přišel do Betléma, přijde na konci světa, ale přichází k nám každý den. Buďte bdělí, sledujte, co cítíte v srdci, když Pán klepe.

Dopis pro pana Ježíše

Milý Pane Bože,
děkuji ti, že mám pěčičí
rodinu a že o tobě vím.
Největším vzorem je mi
babička Maruška, která
jezdí na různé pouťové
místa a vypráví nám o nich.
Často nás pěhneá křížkem
na čelo a přeje nám ať nás
stále chrání Anděl Štěstí.

Elenka (11)

Milý pane Bože,

děkuji ti, že je celá moje rodina zdravá.
Chodím rád do kostela, protoč cítím, že
jsi tu se mnou.
Děkuji ti za to, že jsi.

Jiří Vlk

DEKUJI TI, ŽE MI POMÁHAŠ, KDYŽ
SE UČÍM.

Milý pane Bože

Moc si přeji, aby byla moje starší sestra
navždy zdravá. Dál si přeji, aby se mi
nikdy nic zlého nestalo. Takže si přeji, ať
jsme všichni moc a moc zdraví.
Ať je na světě mír. Ať babička si přeji, aby jí
na mě nikdy nespomělá.
Děkuji. Božičanůvek se Lúzanka Ondřejová 8 let.

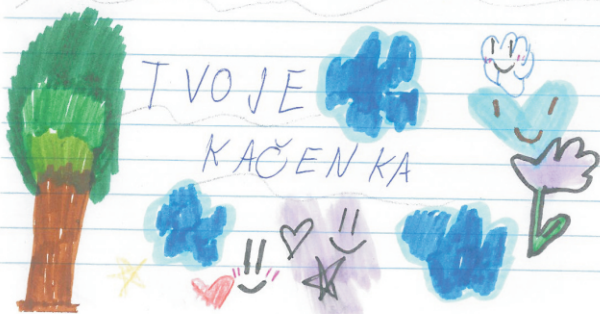

MŮJ MILÝ BOŽE,

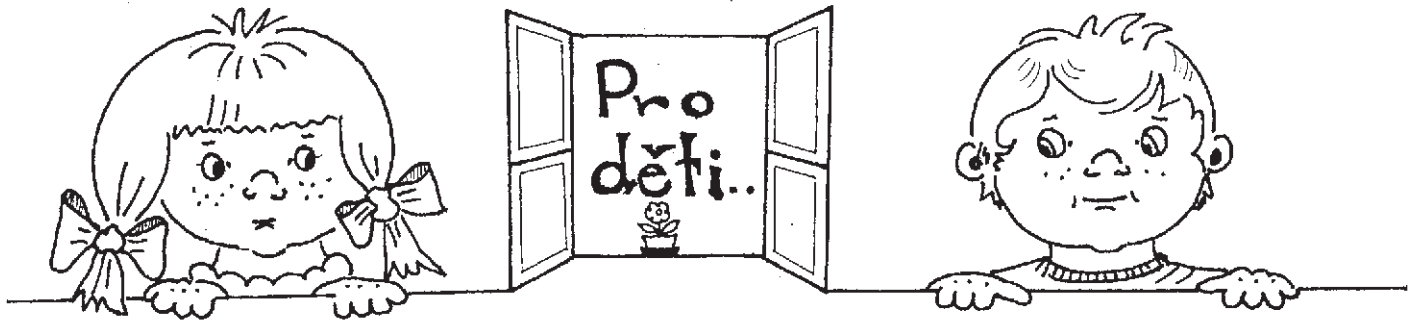
DĚKUJÍ TI, ŽE MI POMÁHAŠ, KDYŽ
SE UČÍM.

RÁDA SI O TOBĚ POVÍDÁM
S MAMINKOU.

CHCITĚ POPROŠIT, ABY MOJE
RODINA BYL A ZDRAVÁ A ŠŤASTNÁ.
MÁM TĚ MOC RÁDA,

Víme dobře, že život má své výšiny i nížiny, světlá i stinná místa. Každý z nás zakouší chvíle zklamání, nezdaru a zmatku. Nyní prožíváme navíc situaci poznamenanou pandemií, válkou, energetickou krizí, což v nás budí zmatek, starosti, obavy a malomyslnost. Hrozí pád do pesimismu, uzavřenosti a apatie. Jak na toto všechno reagovat? Autor biblických žalmů radí: „Naše duše vyhlíží Hospodina, on sám je naše pomoc a štít. V něm se raduje naše srdce.“ (Žl 32, 20-21). Důvěřivě čekání na Boha nám dává oporu a odvahu v temných chvílích života.

OPRAVDOVÉ PŘÁTELSTVÍ

Ve dvanácti letech dostal Ondřej kosa. Úžasného černočerného kosa s lesklým peřím a zobákem zlatožlutým jako zralé zrnko pšenice. Horlivě a s vervou zpíval, hlavně brzy ráno a navečer. Ondřej mu připravil prostornou a pohodlnou klec. Byl to jeho jediný kamarád a často si s ním dlouho povídal, svěřoval mu tajně zážitky ze školy, z her, své sny, zklamání, kos ho pozoroval živýma, laskavýma a hlubokýma očima a zdálo se, že mu dokonale rozumí.

Jednou, když už byl Ondřej trochu starší a do milého zvířátka si tak nějak projektoval svoje osobní problémy v dospívání, si všiml, že kos má v očích smutek, že není úplně spokojený, že mu něco chybí. Chyběla mu volnost! „Jak

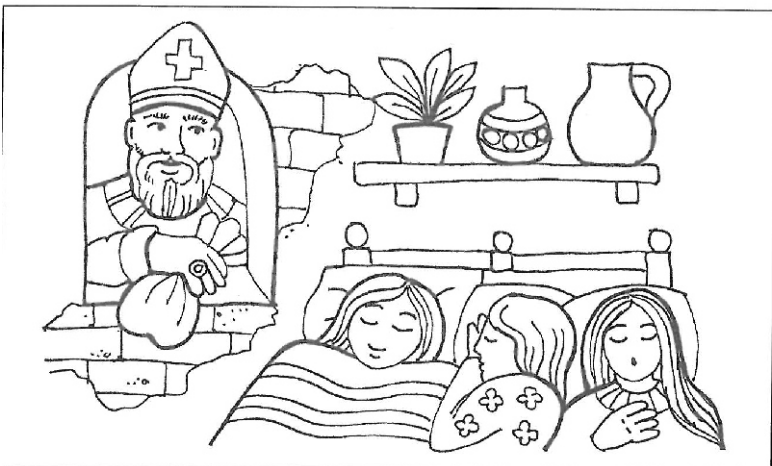
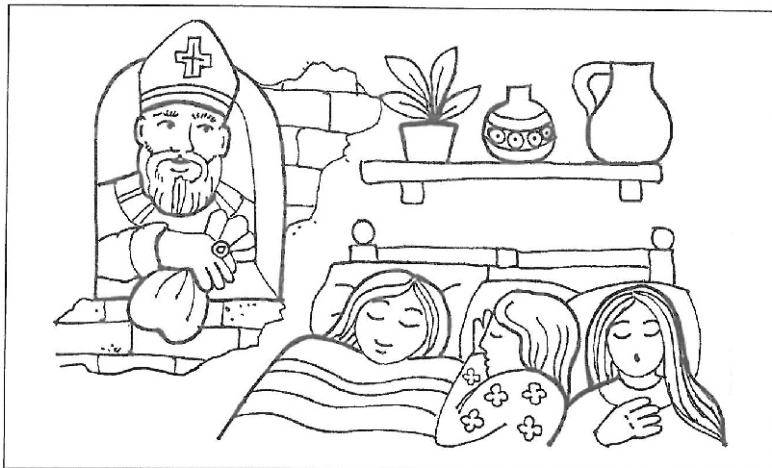
můžeme,“ začal mudrovat Ondřej, „držet v kleci přítele? Jak je možné někoho nutit, aby s námi byl a měl nás rád? Je správné ztotožnit si někoho, koho máme rádi?“

Jednoho slunečního jarního odpoledne vytáhl kosa z klece, přitulil si ho, dal mu pusu a vypustil ho k modrému nebi. Po pravdě řečeno, v hloubi duše doufal, že se kos aspoň na chvíli vrátí, ale ptáček zmizel za obzorem. Oči se mu zalily slzami a Ondřej si na chvíli hořce pomyslel: „Kdo tak rychle přestane být přítelem, ten jím možná nebyl nikdy.“ Ale jednoho podzimního rána uslyšel Ondřej naprosto nečekaně zpívat kosa na okenní římsě. Ihned ho poznal. Vyskočil, otevřel okno, vzal ho do ruky, hladil ho, posadil ho opatrně na kuchyňský stůl, rozdobil mu křupavou sušenku, přinesl mu kapku vody na kameninovém talířku... A byl to nezapomenutelný okamžik. Teď se kos vrací každý den, vždy v tu samou dobu. A oba jsou šťastní.

SVOBODADĚLÁ PŘÁTELE...

SVATÝ BISKUP MIKULÁŠ

O svatém Mikulášovi se vypráví mnoho příběhů. Měl totiž dobré srdce, důvěřoval v Boha a všem lidem pomáhal. Jednou například pomohl chudému otci, který měl tři dcery na vdávání. Tajně jim v noci oknem hodil peníze, aby se dívky mohly vdát, a tak je zachránil. Prohlédni si dva obrázky, které tento příběh vykreslují. Najdeš mezi nimi 10 rozdílů?

Katechetický věstník č. 4/2016-17 © Biskupství brněnské

DÍTĚ, KTERÉ NEKLEPE

Ve vesnici Kamatu mají chatrče postavené ze spleteného rákosí a z červenohnědých hliněných cihel sušených na slunci. Střechy jsou většinou plechové, a když *harmatan* ze Sahary přivane období horka a sucha, zastíňují je větvemi. Lidé jsou tu dobří, prostí a usměvaví. Ty nejchudší děti (a je jich pořád ještě mnoho!) se v poledne nebo za soumraku shlukují přede dveřmi misie nebo před chatrčemi významných křesťanů ve vesnici.

Neklepou: nejsou na to zvyklé, protože nejchudší chatrče nemají dveře. Ale dávají o sobě vědět moc hezky. Jak? Nesměle zateskají rukama, aby daly zdvořile najevo, že jsou tu, a pak trpělivě čekají na pozvání dovnitř. V domě je vždycky něco k snědce i pro ně: trocha rýže, manioku, nějaké ovoce, třeba mango nebo pájada.

Jen jedno dítě ze všech chodí nečekaně, nikdy se nehlásí, nedává o sobě vědět, přichází potichu. Vklouzne zlehýnka do misijního domu nebo do některé chatrče. Je to malý André. Ten netleská. Nikdy. Ne proto, že by byl nevychovaný. Je to prostě proto, že nemá ruce. Už od narození.

André má ale dvě obrovská nevinná kukadla, úsměv od ucha k uchu a zuby jako řádku perliček. On může všude. Jeho vstupenkou je nevinnost. Tahle vstupenka platí i pro nebeské království.

ANDĚLÉ

Jedna pětičlenná rodina si užívala den na pláži. Děti se koupaly v moři a stavěly hrady z písku, když tu se v dálce objevila jakási stařenka. Šedé vlasy jí povlávaly ve větru a oblečení měla špinavé a potrhané. Bručela si pro sebe, sbírala něco z písku a dávala si to do tašky.

Rodiče si zavolali děti k sobě a nabádali je, aby se od stařenky držely dál. Když procházela kolem nich, čas od času se shýbla, něco sebrala a na rodinu se usmála. Rodina jí ale pozdrav neoplatila.

Teprve o mnoho týdnů později se ti lidé dozvěděli, že stařenka se celý život starala o to, aby na pláži nebyly žádné skleněné střepty a děti si o ně nerozřízly nohu.

Bruno Ferrero *Útěcha pro duši*

Někdy přicházejí znamení od Boha ve chvílích, kdy to čekáme nejméně...

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Při pohledu do zrcadla jsem měla pocit, že bych měla něco shodit... Tak jsem shodila...zrcadlo.

Nejkrásnější jméno v ČR je podle statistik Lenka. Obsahuje vše, co mají muži rádi: dovoLenka, miLenka, páLenka...

„Miláčku, kde jsi?“ „Ve fitness centru.“ „Oooo, ty moje sportovkyně.“ „A kde jsi ty?“ „V McDonalds, dvě místa v řadě za tebou...“

Manželka ukazuje manželovi fotku: „Byl bys schopný si zapamatovat tohoto člověka?“ „No, asi ano. Proč?“ „Tak pro něj zajedeš do školky.“

Rodinka přišla na výletě ke studni splněných přání. Muž se naklonil, pomyslel si přání a hodil dolů minci. Tchýně si řekla, že to také zkusí, avšak příliš se naklonila, přepadla přes okraj a utopila se. Muž chvíli strnule stál, pak se usmál a povídá: „Jejda, ono to opravdu funguje.“

Muž a žena se seznámí přes internet. Už se znají dlouho a tak si chtějí domluvit schůzku. On: „Jak tě poznám?“ Ona: „Měřím 160 cm a vážím 66 kg. A jak poznám já tebe?“ On: „Budu mít v ruce metr a váhu.“

Víte, proč musí železniční stávka trvat alespoň 24 hodin? Aby se bezpečně rozpoznala od zpoždění.

Přijde v zimě rybář na zamrzlou vodní plochu, vezme sekeru a začne sekát. Náhle se ozve hlas: „Tady nic neulovíš.“ Rybář se rozhlíží, ale nikoho nevidí. Pokrčí rameny a jde o kus dál. Zatne sekeru do ledu, když se opět ozve hlas: „Tady opravdu nic neulovíš.“ Rybář se zase začne rozhlížet, ale nikde ani živáčka. Vzdálí se opět o několik metrů a rozmáchne se sekerou, ale ani nezasekne a už se ozve hlas: „Povídám, že tu nic neulovíš.“ Rybář kouká na všechny strany, ale nikde nikdo. Zeptá se tedy: „Kdo to volá?“ „Tady správce stadionu.“

Žena říká manželovi: „Odběhnu si na pět minut k sousedce. Nezapomeň každou půlhodinu zamíchat polévku.“

Dva kamarádi ze střední se potkají po několika letech. „Tak si představ, Jirko, že jsem se nedávno oženil. Má žena je sice o pět let starší, ale to mi nevadí.“ „O pět let? To nic není, to je krásný věk. To moje je starší o dvacet pět let.“ „O tolik? Není to trochu moc?“ „Je, no, taky se to stalo omylem.“ „Jak omylem?“ „Chtěl jsem ji požádat o ruku její dcery, ale ona mě nenechala tu větu dokončit.“

Folkař a rocker sedí v cele smrti. Přichází kat a ptá se na jejich poslední přání. Folkař: „Chtěl bych před smrtí naposledy slyšet Stánky.“ Rocker: „Chci, abyste mě popravili jako prvního.“

www.alik.cz

O BOŽÍM BRANÍ A DÁVÁNÍ

Pokud bereme svůj vztah s Bohem vážně, můžeme mít nejednou pocit, že Bůh se se svými přáteli příliš nemazlí. Čas od času nám Bůh něco bere – naše plány, naše jistoty, naše opory. Naše snažení si někdy představuju jako stavbu věže z dětských kostek. Pečlivě je poskládáme, abychom vytvořili co největší a nejhezčí věž, a když máme pocit, že se nám začíná dařit, Bůh do kostek jakoby drcne a celá stavba se zřítí. A nevím, jak vy, ale u sebe mám občas pocit, že už to Hospodin přehání.

Napadají mě tři způsoby, jak se lze s touto skutečností vyrovnat:

První spočívá v tom, že děláme vše proto, aby nám přesto naše plány vyšly. Vždycky se dají dělat intriky, vždycky se dá pravda trochu „překroutit“, někdy je vhodné použít silná slova, někdy nasadit masku asertivity a jindy zase slzy. Budeme-li v konkrétní situaci volit správnou variantu (tj. budeme-li v tom dobře chodit), tak nám naše plány vyjdou. Tato strategie může vyhovovat zvláště lidem, kteří byli obdarováni mnoha schopnostmi. Stačí se podívat na politiky – někteří z nich jsou v tomto oboru skuteční mistři.

Druhá varianta spočívá v opaku. Takzvaně si sedneme na zadek a budeme opakovat slova: „Pan to tak chtěl.“ Budeme pasivně přijímat všechna negativa, která se na nás sesypala, a ještě si budeme namlouvat, jak jsme zbožní a jak bezmezně důvěřujeme Hospodinu. Připomínáme tak lidi, kteří dostali angínu, ale místo toho, aby zašli za doktorem a nechali si předepsat antibiotika, sedí venku a chlácholí se tím, že „oni – na rozdíl od těch nevěřících – umí důvěřovat Hospodinu“. Jaké má takové jednání důsledky, to necht' si domyslí každý sám.

Existuje ještě třetí možnost. Zjistíme-li, že se nám něco nedaří, pokusíme se zastavit a podstoupit od své situace. Začneme se ptát, kde děláme chybu. Zvážíme, co by se dalo dělat jinak, a poprosíme o odvahu, abychom to dokázali realizovat. Tento proces se může klidně několikrát za sebou zopakovat. Přesto se ale může stát, že se nám naše plány ne a ne daří uskutečnit. Je pak na nás, abychom našli odvahu se svých plánů vzdát. I když riskujeme, že nám takzvaně nezůstane nic v rukou. Budeme vědět, že jsme vyčerpali všechny relativně dostupné varianty a že nám nezbyvá než „kapitulovat“. Stav kapitulace, kdy máme pocit, že nás Bůh opustil, trvá různě dlouho. Někdy můžeme mít dokonce pocit, že nás Bůh „duší v naší vlastní šťávě“. Je to jakési tajemství Bílé soboty, které zažíváme sami na sobě – všechny jistoty zemřely a naděje ve vzkříšení nějak vyhasla.

Hospodin bere a někdy bere opravdu nevybíravým způsobem a bere hodně. Na druhou stranu však musím přiznat, že Hospodin také dává. A tak jako bere hodně, tak naopak také dává a dává vrchovatě. Tak jako bere nečekaně a v tu nejméně vhodnou dobu, tak také dává – ve chvíli, kdy to nejméně čekáme. A dává tak mnoho, jak bychom si ještě před časem ani nedokázali představit. Je to jakési znovuprožívání tajemství Ježíšovy smrti, jeho pobytu v hrobě a jeho zmrtvýchvstání v našem životě.

Pavel Moravec Mozaika

NÁŠ BENJAMÍNEK

Jsem-li benjamínem nebo benjamínkem, jsem mezi ostatními nejmladší. Právě proto, že jde o nejmladšího člena rodiny nebo skupiny, je zdobně tvar „benjamínek“ velmi oblíbený, vyjadřuje vřelý city ostatních k tomuto mazánkovi. Tím nic není řečeno o věku. U Jana Nerudy například najdeme větu: „První tři z nás byli divadelními referenty, já mezi nimi benjamínem, máje svého věku něco přes 21 let.“ To už opravdu nebyl dítětem.

S Benjaminským se setkáváme v Bibli. Byl nejmladší z dvanácti synů Jákobových, jedním z patriarchů Izraele. Ráchel, kterou Jákob velmi miloval, dlouho neměla děti. Pak se narodil Josef, jemuž dala jméno vyjadřující její touhu, „Přidej (Bůh)“, a řekla: „Kéž mi Hospodin přidá ještě dalšího syna.“ Dočkala se. Po letech znovu otěhotněla, porod však byl tak těžký, že při něm zemřela. Když umírala, dala svému synu jméno Ben-óni, což znamená „Syn mého zmaru“. Jákob toto neblahé určení chtěl odvrátit a syna přejmenoval na Ben-jamín, „Syn zdaru“. (1. Mojžíšova 35, 18).

Jákob na Benjamínovi velice visel. Když se v době hladu jeho synové vydali za potravou do Egypta bez Benjamína a vrchní správce Egypta Josef, který se svým bratrům nedal poznat, žádá, aby Benjamína přivedli jako důkaz, že mluví pravdu. Jákob to odmítl. „Můj syn s vámi nevstoupí. Jeho bratr je mrtev, zůstal sám. Kdyby na cestě, kterou se budete ubírat, přišel o život, uvalili byste na mě šediny žal a přivedli mě do podsvětí.“ Po důrazném naléhání Jákobových synů Benjamín s nimi nakonec šel a setkání s Josefem v Egyptě bylo velmi pohnuté. Benjamín v tomto případě nebyl jen nejmladším Jákobových synem, nýbrž také synem nejmilejším. A právě to chce zdobně „benjamínek“ vyjádřit.

Vilém Schneeberger

Začneme u Adama aneb okřídlená biblická rčení

Ježíš přinesl zprávu, že království Boží je na dosah ruky. Všechny nás do svého království zve. Avšak (první a) poslední, rozhodující krok je závislý na nás.

FARNÍ PLES

sobota 14. ledna 2023

sokolovna Slavičín

ČERNÁ & BÍLÁ

občerstvení - bohatá tombola - rumový bar

předprodej vstupenek
Infocentrum Slavičín

začátek ve 20 hodin
vstupné 150,- Kč

hraje
CLERA

Život bez zdraví je břemenem, se zdravím – radost a ples...
Friedrich von Logan

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

3.12. - 9.12.	Hrádek 1
10.12. - 16.12.	Hrádek 2
17.12. - 23.12.	Hnilová, Bothová, Zvoničková, Kotásková, Koncerová, Frolová, Vyorálková
24.12. - 30.12.	Mňačková, Cvešperová, Hlavicová, Koudelová T., Koudelová E., Argalášová
31.12. - 6.1.	Nevšová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

ZVEME DĚTI A JEJICH RODIČE NA LETOŠNÍ RORÁTNÍ MŠE SVATÉ, A TO TYTO SOBOTY: 3., 10. A 17. PROSINCE.

**ZAČÁTEK RANNÍCH MŠÍ SVATÝCH
JE V 7 HODIN.
PŘINESTE SI S SEBOU LAMPIČKY!**

**PO MŠI BUDE PRO DĚTI NA FAŘE
PŘIPRAVENA SNÍDANĚ.**

**NA ŠTĚDRÝ DEN 24.12.
BUDE MŠE SVATÁ PŘEDEVŠÍM
PRO RODINY S DĚTI V 15 HODIN.**

ADOPTUJ SI KNĚZE

**I kněz potřebuje modlitební
podporu!**

- 1) NAPIŠ NÁM
email na adresu mladez@ado.cz
(nebo FB)**
- 2) DO PŘEDMĚTU EMAILU
uveď "adopce kněze"**
- 3) PŘIJDE TI ZPRÁVA
s náhodně vylosovaným jménem
kněze z naší arcidiecéze**
- 4) ZPRÁVA BUDE OBSAHOVAT
krátkou modlitbu,
kterou se prosím modli**

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin)
Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)
Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- **15.00 – 16.00**
Pátek **8.30 – 9.30** **15.00 – 16.00**

**Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo
úřední hodiny!!!**

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): **739 245 911**
Mons. P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČINĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 27.11. **1. neděle adventní** -nedělní cyklus A (Mt 24, 37-44)
30.11. **Svátek sv. Ondřeje, apoštola** (Mt 4, 18-22)
3.12. sv. František Xaverský (Mt 9, 35 – 10, 1.5-8)
4.12. **2. neděle adventní** (Mt 3, 1-12)
6.12. sv. Mikuláš (Mt 18, 12-14)
7.12. sv. Ambrož (Mt 11, 28-30)
8.12. **Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny
prvotního hříchu** (Lk 1, 26-38)
10.12. Panna Maria Loretánská (Mt 17, 10-13)
11.12. **3. neděle adventní** (Mt 11, 2-11)
12.12. Panna Maria Guadalupská (Mt 21, 23-27)
13.12. sv. Lucie (Mt 21, 28-32)
14.12. sv. Jan od Kříže (Lk 7, 19-23)
18.12. **4. neděle adventní** (Mt 1, 18-24)
24.12. **Štědrý den** (Lk 1, 67-79)
25.12. **Slavnost Narození Páně**
(v noci Lk 2, 1-14; ve dne Jan 1, 1-18)

SLOVA

Jeden zbožný farník se právě chystal ze mše svaté domů. Náhle k němu přistoupil jeden přítel a řekl: "Potřeboval bych s tebou mluvit." Ten dobrý člověk v tom setkání viděl znamení shůry a byl jím tak nadšen, že začal mluvit o všem, co považoval za důležité: o Božích milostech, o významu modlitby, o lásce, o úsilí, o spokojenosti, a vykládal tomu příteli, že je to jistě znamení od jeho anděla strážného, protože se před chvílí cítil sám a nyní má společnost. Mluvil a mluvil, samými vzletnými slovy. Přítel ho mlčky poslouchal, pak mu poděkoval a odešel. Ten zbožný farník trochu posmutněl. Uvědomil si totiž, že ve svém nadšení vůbec nevěnoval pozornost tomu, co jeho přítel potřebuje. Sklopil oči a uviděl na zemi všechna svoje slova, jak se válí po ulici.

Bruno Ferrero Útěcha pro duši

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 25.12.2022 na Slavnost Narození Páně. Uzávěrka bude v neděli 4.12.2022. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!